

POGAŃNAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

9. číslo

Budyšin, awgust 1951

Lětnik 1

Bibliske rozpominanje

(Japoštołske skutki 10, 25—33.)

Čłowjeka syn njeje přišoł, zo by sebi dał služić, ale zo by služił a dał swoje žiwjenje k wumóženju za jich wjele, tak je so naš Zbóžnik wuznał, a wón je po tym swoju službu wukonjał pak tak, zo je chorych a bédnych wuhojił, pak a wosebje, zo je jich do domizny Božeho kralestwa dowjedł, zo je jich wutrobam měr Boži dał. A swojim poslušarjam je Jezus prajil: wjetši mjez wami dyrbi waš služobnik być. A Knjezowy japoštoł Pětr je swojich čitarjow napominał: služeće sebi jedyn druhemu z tym darom, kotryž je kóždy dóstał, jako dobri zastojnicy wšelkeje hnady Božeje.

Kóždy čłowjek ma swoje wosebite dary, kóždy ma tež wosebitu móžnotu, čłowjekam služić, ale čini to tež? Tón hakle wě, što jemu křesćanska wěra je a dawa, kiž čłowjekam služi a tak svojeho Wótca w njebjesach česći.

— Čłowjekojo trjebaju službu křesćanow — Bóh sebi žada wot křesćana, zo by ze swojimi darami a mocami služił. —

W Cezariji běše Romski hejtmán Kornelius, bohobojazny muž, wobstajny w modlitwje, znaty wosebje dla swojeje dobroćiwosće a smilnosće. Tón měješe wulke žadanje, zo by so jemu k póznaću prawdy Božeje dopomhało. Wón měješe wšak wšitko, štož trjebaše a wjele wjace. Wón běše znamjenity staw luda, kiž tehdy swět wobknježeše, měješe wjele mocy a wjele česće. Čohodla so tutón muž njeje zbožowny ču!

Njeje husto tak, zo čłowjekojo druhim zawidža, hdyž so po jich zdaću tutym lěpje dže hač jim, a wšak njewědža, kak njezbožowni móžeja tući być. Čłowjekojo sudža druhdy po jara zwonkownych

měrach; njeje woprawdže někotry chudy wjele zbožowniši hač bohaty? Kornelius je sebi wědomy, zo k woprawdžitemu zbožu wjace sluša hač zwonkowne derjeměće, haj hač wšitko, štož móže zemske žiwjenje čłowjekej dać. Wón je přez póstow japoštoła Pětra dał prosyć, zo by k njemu přišoł a jemu dopomhał k woprawdžitemu zbožu Božeho měra. Jasnje so to wupraji w slowach: Ty sy derje činił, zo sy přišoł. Tuž tohodla smy my nětk wšitcy tudy před Božim wobličom, zo bychmy slyšeli wšitko, štož tebi wot Boha je rozkazane. Kornelius a wšitcy, kiž při nim běchu, so žedža po powěsći Božeho měra.

Tajke žedženje namakamy tež džensa pola čłowjekow; wono njeje wotbytk, tež hdyž su starosće so minyły, wěste njespokojenje wostawa — a w tajkim přebuwaju čłowjekojo husto lěta dołho. Woni pytaju tute spokojenje po wšěch móžnych pučach, a za to maju časa, ale zo bychu w Božim slowje je pytali, za to časa nje-namakaju, jim so njecha, haj woni sebi njezwaža Bohu do wočow pohladać a so do wšeje wěrnosće a prawdy dać dowjesć, a štož maju za wěru, to je něšto zwonkowneho; sprawnosć a ponižnosć w tym njeje. Bóh poskiča swoju hnadu wšitkim, ale wón chce tež, zo bychu ju ludžo přijeli a swoju wutrobu přez nju spokojeli, ale kak dołho dyrbi Bóh čakać, kak husto čaka wón podarmo! A nje-rěka to, Boha za směch měć? Pytajće najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, a njepytajće spokojenje wutroby tam, hdžež je ženje namakać njemóžeće. Kornelius je sebi dał služić wot japoštoła Pětra, běše sprawná duša, je namakał, štož je pytał, je by!

zwólniwy, sebi wšitko dać prajić, a je po tym činił.

Tohodla njezjebaj so nichtón sam, kóždy trjeba pomoc křesćanskeje wěry, dajće sebi službu křesćanow a křesćanskeje cyrkweje lubić, zo byšće woprawdžite spokojenje namakali. Boha měć, Boži měr we wutrobje měć, to rěka skónčnje: wšitko měć; ale Boha zhubić, to rěka: wšo zhubić.

Štož pak je sebi služić dał a tak Božu hnadu namakał, budže rad zwólniwy, ze swojimi darami a mocami druhim služić, a to žada sebi Bóh wot křesćana.

Pětr, Jezusowy japoštoł, kiž je spóznał, zo je jeho Knjez jako dobry pastyr jemu služił, haj žiwjenje za njeho wostajił, a kiž je wot svojeho Knjeza nadawk dóstał: pas moje wowcy, je swoje dary a mocy stajił do služby čłowjekow, zo by jim ewangelij Božeho kralestwa a Božeho měra připowědźil. Jezus běše prikazał: dźiće po wšěm swěće, a Pětr je šoł a je swojeje služby hladał w Jeruzalemje, haj po cyłej židowskej zemi a dale mjez pohanami. A kak je jemu bylo z wulkim wjeselom a zbožom, druhim k wěrje móc dopomhać. A kak rady je wón so na puć podał, hdžež su jeho wo jeho službu prosyli. A wón je so dał přez Božeho ducha wodźić a powučić. Tak je přez widženje powučenje dóstał, zo njeby nikoho zacpěl, tež pohanow a pohanske domy nic, kiž su Židam nječiste byle a do kotrychž tohodla njejsu zastupić směli, a kak je so do Cezarije podał a, njehladajo na wosobu, pohanskemu hejtmanej Korneliusej z připowědanjom ewangelija poslužil a nic jenož jemu, ale jeho cyłemu domaj a wšitkim, kiž běchu so tam

zešli. Bóh chce, zo by wšitkim ludžom pomhane bylo.

Jezus je tež Zamaritiskim ewangelij připowědźił, tež mandželstwowolamarku Božeje hnady džělomnu činił, a ty? Maš ty wobmyslenje, hladajo na toho abo druhého čłowjeka, na njeprěcela, kiž je čí křiwdy dosć činił, na toho, kiž so žerje wo tebje starał njeje, druhim služić? Poskaj jenož na

słowo: Bóh chce! Bóh je tebi twoje dary a mocy dał, Bóh je tebi swoju hnadu spožćił, a ty chcył njehnadny być? A hdžež je dobra wola, tam je tež puć, zo móhl ze swojimi darami a a mocami ludžom služić, a Bóh čí pomhaj, zo by to na prawe a přistojne wašnje móhl dokonjeć a tak pomhać, zo bychu Božeho měra džělomni byli.

mawy přednošk z rjanymi pisany mi wobrazami wo serbskich Božich domach a serbskim cyrkwiniskim žiwjenju.

Hłowny džeň bě njedzela. Ze syłami běchu Serbja přichwatali abo z awtami so přiwjezli. Na swjedženskim kemšenju přědowaše farar Lazer-Hodžijski wo jap. skutkach 4, 8—22, pokazujo na kruty zakład, połnomóc a nadawk našeje cyrkwyje a ju tež zakituju přeciwo porokam, kotrež so jej džensa činja. Tema jeho přědowanja běše: My křescenjo před sudom swěta:

1. Kak nas přeco a přeco zaso wobskoržuja;

2. Kak pak mamy so wopokazać jako dobri swědcy Boží.

Sup. Mjerwa a farar Zyguš postrowištaj zhromadženych w mjenje swojeje cyrkwinskeje wyšnosće. Bartsy pozawnistoyo a Malešanski cyrkwinski chór Božu službu hódnje porjeňšichu

Popołdnju wotmě so w Božim domje zhromadźizna ludowo-misionskeho razu. Zajimawy a wuznamny bě wobšěrnny přednošk prof. dr. O. Wićaza wo Janu Kilijanu, serbskim fararju a pobožnym profeće. Jan Kilian je wěry dla z wulkej syłu Serbow do Ameriki wupućował. Młodzi z Njeswačidlskeje wosady předstajichu pobožnu lajsku hru na dostojne a jimace wašnje.

Powšitkownje móžemy prajić, zo je so cyrkwinski džeň derje radźił. Škoda, zo nas awta zjebachu. Wšelacy podarmo na wučinjenych městnach čakachu a so skónčnje zamjerzani dom wróćichu.

Kř.-Kl.

Serbski cyrkwinski džeň w Klukšu

Wšitke sakske serbske cyrkwinske wosady su so po statnym powróće l. 1945 do jedneje serbskeje eforije zwjazale, na kotrejež čole serbski superintendent, w tym času k. superintendent Mjerwa w Bukecach, steji. Tež serbske wosady w něhdy pruskej Hornjej Łužicy tworja jedyn cyk, w kotrymž ma k. farar Zyguš we Wulkich Zdžarach w mjenje cyrkwinskeho konsistorstwa w Zhorjelcu serbske zajimy wobkedźbować. K tomu mamy zjednoćenje wšitkich ewangelskich wosadow Hornjeje a tež Delnjeje Łužicy w serbskim cyrkwinskim dnju, kotryž so kóždy lěto schadźuje pod nawjedowanjom k. fararja Lazera Hodžijskeho. Loni bě tutón zjězd we Łazu. lětsa w Klukšu.

W Klukšu běše cyrkwinske předstejićerstwo wšo derje přihotowało. Z wuporjedženeje cyrkwineje wěže zmahowaše cyrkwina chorhoj. Cyrkej bě wupyšena. Za přenocowanje bě postarane, kaž tež wobjed za wšěch hosći.

Sobotu, 9. junija, popołdnju běchu so w runjewon hakle ponowjenej wosadnej žurli serbscy fararjo z předstejićerjami serbskich wosadow a z druhimi zajimcami, kaž tež ze zastupnikom sakskeho krajnocyrcwinskeho zarjada a z generalnym superintendentom z Choćebuza zešli, zo bychu posluchali na wěcywustojny cyrkwino - stawizniski přednošk našeho znateho serbskeho wótčince k. prof. dr. O. Wićaza-Stollbergskeho wo „duchownym pozběhowanju našeho luda“. Wón na to pokazowaše, kak samo w času reformacije a po njej naš lud hišće chětro w duchownej njewědomosći wosta, dokelž robočanstwo jón čezko tlóčeše a jemu dosć chwile za wyše zajimy njewostaji, a docyła wšak wo nabožinskih wěcach

krajny knjez rozsudzowaše. Duchownemu pozběhnjenju a wědomju je hakle pietizm puć rubał, kotryž wosebje Spener a August Hermann Franke w Halli zastupowaštaj, potom pak pola nas wosebje Ochranowska bratrowska jednota (Herrnhut). W našim ludu je džěns přemalo znate, kelko duchowneho natwarjenja je z Ochranowskeje wosady do našich serbskich wosadow a domow wuchadźało, přědewšěm tež z Ochranowskeje kolonije Małeho Wjelkowa.

Scěhowaše powučacy přednošk fararja Wirtha - Njeswačidlskeho wo zarjadowanju Božich službow w dwurěčnych wosadach we wukraju: Wšudze, ale wšelko tam dōstawaju wosadni nabožne natwarjenje a rozwućowanje w maćernej rěči. Zajimawe bě, zo w Těšinskim kraju dyrbi kóždy duchowny runje tak derje pólse kaž česce móc, hdyž chce tam z fararjom być.

Po přednoškomaj so žiwa diskusija wuwi. Spominachmy na strašnje wulki njedostatk serbskich duchownych. Tež němskaj hoscej porěčeštaj. Jeju dla bě cyłe wuradźowanje němske!

Sobotu wječor poskići so zaji-

Němski ewangelski cyrkwinski džeň w Barlinje

W juniju běchu ewangelscy Serbja přeprašeni na serbski cyrkwinski džeň w Klukšu. W samnym čisle so wo nim rozprawja. Kajki zwjeselacy napohlad to bě, jako drje so wjace hać poł tysac Serbow w Klukšanskim Božim domje zhromadźi. W juliju pak njebě mało serbskich wosadnych, kiž su so na puć do Barlina podali, zo bychu so na němskim

ewangelskim cyrkwinskim dnju wobdžělili. Njeje móžno, wobej cyrkwinskej zjězdaj přirunać. Wězo je so němski cyrkwinski džeň na wjele, wjele wjetšim polu hibał, wón so přez někotre dny wupřestrěwaše a móžeše wjele wjace poskić a podawać.

Zo so w Barlinje jednaše wo přez wšu měru wulki, hobrski skutk, nic jenož štož šěrokosc a

dohosć, ale tež štož hłubokosć a znutřkownosć nastupa, to je cyle wěste. Z wulkej prócu a lubosću běchu čłowjekoj wo přihotowali, a z tym bě jim jara, jara wjele džěła do rukow hladalo, ale my začuwachmy: Njeběchu jenož čłowjekoj, kiž džěłachu, ně, Bóh Knjez sam skutkowaše.

Wy wěsće, zo cyły zjězd pod heslom steješe: „My smy tola bratřa!“ A po tym hesle běchu rjenje hłowne přednoški za štyri skupiny přihotowali: My smy tola braća 1. w cyrkwi, 2. doma, 3. w ludu a 4. při džěle. Wjele wažneho a praweho so tam praješe, runje tak kaž w diskutijach. Jednotliwe wo tym tu wozjewić njemůžeme. Přetož to njebě to jeničke a najwažniše, štož so sta. Zohnowany bě tamny zjězd na kůždy pad tež z tym, zo so kůždy džěń započa z modlitwu, z nutrosću a z bibliskim džěłom. Rozsudžaoe wěcy so tež wuprajachu na wotewrjenskich kemšach, na wosebitych zhromadžiznach a schadžowankach, tak na přikład w hodžinje młodžiny a studentow we Walter Ulbrichtowym stadionje, hdžež so něhdže 80 000 ludźi zhromadži, kotřiž na prašenje „čohodla sće přišli“ přez ert zastupnikow z pojnocy, z pojdnja, z wječora a z ranja wotmotwichu: „Pytamy bratřa“. Abo na lěsnym jewišću zeńdže so 30 000 pod heslom „Chrystus na dróhach swěta“; a na njezapomnite wašnje wobswědčichu křesćenjo ze wšeho swěta, što jim Chrystus woznamjenja w jich žiwjenju. Najwjetše pak, štož so sta, bě hłowna skónčna zhromadžizna njeźelu, 15. julija, popołdnu na Olympiskim stadiju a na susodnym mejskim polu, jedne z druhim zwjazane přez mőcny natwarjeny křiž. 300 tysac so tam zeńdže. Telko ludźi drje hišće ženje na jednym městnje w cyrkwinskej zhromadžiznje widže njebě. Ach, kak to klinčeše a zynčeše, hdyž sta pozawnistow zapiskachu „Chryst je z rowa stany!“, hdyž wosada sta tysacow zanjese „Knježa chwal duša“, hdyž hromadže wěru wuzna a z jednym hłosom swjate Wótčenaš wuspěwa! A wažne běchu słowa wjedzacych muži našeje cyrkwy, w kotrychž hišće raz wuprajachu, na čim wšo leži w cyrkwi a za cyrkej, hdyž na přikład D. Dr. Dibelius rěčeše wo „Chrystus — naš bratr“ a hdyž so

potom na to pokazowaše, zo smy runje přez Chrysta a w Chrystu bratřa w cyrkwi, doma, w ludu. při džěle a na swěće, wo čimž wosebeje měješe něšto prajić Dr. Visser't Hooft z Genfa, předsyda swětoweje cyrkwineje rady. Za žony rěčeše kn. Dr. Schubertowa z Drježdžan wo „My smy tola sotry“. Ale mi so zda, zo to, štož tam widžachmy a slyšachmy, docyła najwažniše a najkrasniše njebě. Ně, Bóh bě tak miły a smilny, zo da nam tam něšto widžeć! Z wočomaj smědžachmy něšto widžeć wo krasnosći swojeho Knjeza Jezom Chrysta a jeho cyrkwy. Farar Jan Busch z Wittena běše prawe słowo před młodžinu namakał, jako popołdnja samsneho dnja předowaše wo jap. skutkach 28, 15: „Jako Pawo bratrow wuhlada, džakowaše so Bohu a měješe dobru nadžiju!“ Woprawdže džěše so nam w Barlinje runje tak kaž tehdom w Romje Pawolej z jeho starosćemi a nuzami: Njeh je dosć starosćow, kotrež nas wobdawaju we wosobinskim, politiskim a cyrkwinskim žiwjenju, smy w Barlinje bratrow w Chrystu, haj, smy wulkeho bratra w Duchu samym widželi a z tym něšto wo njebjeskej krasnosći a jasnosći, a tohodla njemůžeme hinak, hač jenož so Bohu džakować a jeho chwalić a dobru nadžiju měć! Dibelius je po cyrkwinskim dnju tak rjenje skoro profetisce před nowinarjemi wuprajil: „Wěsće je sebi Bóh hišće něšto z nami předewzał, hdyž da nam so tuťon cyrkwinski džěń poradzić!“ —

Wulke město Barlin běše woprawdže z cyrkwinskim dnjom, kiž běše za njo najwjetši podawk powójnskeho časa, hinaše wobličo dostało. Hinaše ludžo po hasach chodžachu a we wozydłach jězdžachu kaž hewak. W programje steješe „10.30 freiwillige Singkreise im Terrassengarten des Messiegeländes“, mjenujce w přestawce. To so pak tak prawje nje poradzi, znajmjeńša njejsym wjele wo tym widžal a slyšal. A tola nastachu tajke dobrowólne spěwne kruhi, a drje wonkach, před dwórniščami, w měščanskej a zakładnej železnicy: tam zjawnje a wjesele zaklinčachu naše rjane stare kěrłuše, a hdžež młodžina běše, spěwachu rjane kanony: „Wot schadžjenja slůnca a do jeho zachadžjenja njeh je chwalene mjeno Knjezowe“, „Boži hłós nam dajće być,

wołać do wšoh' swěta: Jezus žiwy dobył je, wšitko k nohomaj jom' leži!“ Barlinjan, wo tym pohnuty, džěše w čahu: „Jelizo to hišće wosom dnjow tak dale pōndže, budžemy wšitcy pobožni!“ Ach kak krasne je to tola, njepríjomy čas čakanja wupjelnic ze spěwanjom a nic — kaž swět rad čini — z hroznym swarjenjom a zaklěwanjom! W našim wosebitym čahu z Drježdžan do Barlina z młodej wosadu je so tež serbsce spěwalo, runje tak kaž mōžeše tež w Barlinje serbsku rěč slyšeć. Potom so wokoło stejacy džiwachu a so prašachu: „Kajka rěč to tola je!“ Škoda bě, zo njejsmy to lěpje zarjadowali, zo so tež oficielne słowo po serbsku přez wóťrěčak njepraji. Něšto ze serbskeho nabožniskeho žiwjenja so pokazaše we wustajency wo cyrkwinym lěće a wo křesćanskim pismowstwje.

Ja prajach, zo běše Barlin w tutych dnjach hinaše wobličo dostał; k tomu slyša hišće tole, a z tym chcu swoju rozprawu, w kotrejž tak a tak wšo wučerpać njemůžu, skónčić: Jedneho dnja popołdnu wotměchu so ludowomisioniske zhromadžizny wonka na hasach a městnach Barlina, zo by so předowało k ludžom, kiž tam runje nimo džěchu. To nětk w Barlinje husćišo spytaju, zo bych u ewangelij na hasy tež tym prajili, kiž hewak kemši njeńdu. Ja sym tajke misioniske předowanje, podobne skutkowanju japoštoła Pawoła, na wulkim Aleksandrowym městnje slyšal. Pozawnistowo piskachu, młoda wosada spěwaše, a drje nic čězke staroluterske kěrłuše, přetož to ničo za ludowe misionstwo njeje, ale jednore lubozne hlosy. A woprawdže, nimo chwatajcy Barlinjenjo stej wo stachu, hačrunjež maja hewak w Barlinje přeco jara nuzne! A bratřej, kiž tam bōrzy před nimale tysac ludźimi předowaše, — běše to horjeka mjenowany f. Busch-Wittenski — běše date, z poňmocu rěčeć a prajić, zo ma wšitkim rozsudžacu powěsć přinjesć, mjenujce, zo Bóh chce, zo by so wšitkim čłowjekam pomhało a zo bych u prawdu spōznali, kiž je so w Chrystu zjewiła. Wšitcy po mojim zdaću derje připosluchachu, a někotry bě widžomnje pohnuty. Při spočatku se młody čłowjek hroznje směješe. Jemu to předčar do mjezwoča praješe: „Młody mužo. Wy so nětk smějeće! To pak

móžeće mi wěrić, zo hodžina tež za Was přińdže, w kotrejž Wam wšo smjeće zańdže, z kotrejež móže Wam jenož Jezus wupomhać!“ Tamny čłowjek so na kóncu wjace njesměješe! —

Pomhaj Boh, zo so wšitkim zohnowanje Barlinskeho cyrkwinskeho dnja zdzeržuje a — kaž tam mlody čłowjek z ranja praješe — jim Chrystus stónco wostawa, kiž so nihdy njehowa. L.

Poswjećenje Njeswačidlskeho Božeho domo

2. dzeń swjatkow

Radostnje so wjeseleše Njeswačidlska wosada na tutón wuznamny dzeń, hdyž bě po lětach prócy, starosćow a woporow skónčnje tak daloko, zo móžeše swój znowanatwarjeny Boži dom poswječić. We wójnje zničeny bě jara, jara rjany. Njeswačidlenjo jón zabyć njemóžeja. Hakle krótko do wójni bu dospólnje ponowjeny. Ale z džaknym wjeselom wuznawa wosada, zo je nowy Boži dom runje tak rjany.

Boži dom běchu z Božim słowom poswječili krajny biskop Dr. Hahn, sup. Mjerwa a sup. Busch. Nimo měry nas zwjeseli, zo naš česćeny a lubowany sakski biskop ze serbskim „Čeść budž Bohu we wysokosći“ swjatočnosť zahaji.

Na serbskej Božej službje předowaše sup. Mjerwa wo Zach. 4, 6: „Njestanje so z wójskom abo z mocu ale z mojim duchom, praji knjez Cebaot.“ Tež biskop porěča

na serbskej Božej službje k wosadže. Na němskich kemšach předowaše biskop na podložku Božeho słowa Jez. 44, 1—5 wo duchownym dešču.

Na wosadnej zhromadźiznje popołdnu porěča sup. Busch wukładujo wosebitosće noweho twarjenja wubudžujo z tym pola wosadnych jasniše dorozumjenje za njo. Wosadny farar podžakowa so wšěm pomocnikam wuchwalujo předwšěm sprócnije a wuběrnyje rjane a mištrsece dokonjane džěło našich wjesnych serbskich rjemjeslnikow. Zawostanje-li Boži dom z Božej hnadu w trajnym měrje, budžeja jich skutki jich hišće po lětdžesatkach, haj po lěstotkach česćić. Při tutej skladnosći so farar tež podžakowa čěskim ewangelskim wosadam, kotrež za twarjenje Njeswačidlskeho Božeho domu hodže a šrubby podawachu. W.

Z Njeswačidlskeje wosady. Jan Schneider z Přezdrěnja, kotryž bě 35 lět dolho z cyrkwiskim předsječerjom Njeswačidlskeje wosady, je we wysokej starobje po krótkej chorosći měrnyje wusnył. Njeswačidlska wosada je njebohemu džakowna za wšu swěru a pomoc, kotruž je jej tež jako wumjenkar za natwarjenje Božeho domu podawał.

Serbowka w Surinamje

Podał O. Wić a z.

Domaš Kempinski so modli, zo by so přez njeho w žiwjenju a w smjerći stajnje jenož Bóh Knjez wokrasnił.

To je so tež dopjelniło přez jednoru serbsku žonu, přez Marju Lobachec z Turnowa pola Picna. Wo njej měło so na wšěch serbskich klětkach w Hornjej a Delnjej Łužicy předować. Žaneho serbskeho džěsća njeměło być, kotrež njeby wo njej slyšało.

Žiwjenje Marje Lobachec běše same wokrasjenje Boha. Wona so narodži wot chudeju staršuju wokoło lěta 1800. W šuli je jenož čitać nawukła, přetož mějachu tehdy za to, zo je to dosć za holcy. Pisać wuknychu tehdy jenož hólcy. Marja Lobachec je to dyrbjała w pozdžišich lětach při wuknyć. Přeco pak je jej čezko padnyło pisać list.

Marja je wotrostła w kole wě-rjacych Serbow, w kotrymž so wěrná bratrowska mysl ze wšěj chutnosću pěstowaše, hdžež so tež wo wbohich pohanach rěčeše jako wo bratrach, kotrymž ma so poskičić pomocna ruka. Tu dósta jeje duša swój wysoki zlět, swoje žedženje za Bohom a Jezusom. — Staršej Marje Lobachec sluještaj do nabožnje zbudženych Serbow, kotrychž pućowacy Ochranowscy bratra do wěrjaceje serbskeje wosady hromadźowachu. Jim běše Ochranow „Serbski Zion“. Ze stami wěrjacych Serbow pućowaštaj staršej wosebje w jutrownym času do Ochranowa. Bjez džiwa, zo Marja Lobachec wot džěćacych lět sem njeznaješe wyšeho zemského zaměra hač tón, něhdy cyle w Ochranowje žiwa być.

(Pokročowanje sčěhuje.)

Njedzelu, 19. awgusta, w 15 h. budže w Njeswačidlskim Božim domje koncert na pišćelach. Hrać budže knježna Lubina Holanec, kotraž je hižom jako šulerka hudźbneho direktora Horsta Schneidera w Budyšinje na koncertach

hrala. Radujemy so, tutu našu mlodu wumělknu móc slyšeć. Wšitcy ewangelscy Serbja su na tutón koncert wutrobnje přepróšeni. Njeswačidlski cyrkwinski chór a někotři solisća budžeja spěwać.